

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Jennifer Taylor
Fogadj be az életedbe

Jennifer Taylor
Állítólag pár

Cara Colter
Összezárva Hawaiiin

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2017, Jennifer Taylor – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *The Boss Who Stole Her Heart* (Harlequin Mills & Boon)

© 2017, Jennifer Taylor – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Bride for the Single Dad* (Harlequin Mills & Boon)

© 2023, Cara Colter – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Hawaiian Nights With The Best Man* (Harlequin Mills & Boon)

• Fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 130. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-032-0

• Kép: Shutterstock

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennifer Taylor

Fogadj be az életedbe

1. FEJEZET

A Daniel Saundersszel szemben ülő, egyenletes arcbőrű nő praktikus rövid frizurát és józan, funkcionális ruhát viselt. A férfi úgy érezte, mintha a nő szándékosan rejtegetné szépségét és nőiességét.

– Térjünk a lényegre.

Elvette az önéletrajzát, és röviden átfutotta, bár a tényeket már kívülről tudta. A harmincöt éves dr. Eleanor Munroe summa cum laude végzett a cambridge-i egyetemen, és londoni szakorvosi képzése után egy nagy háziorvosi rendelőben dolgozott Kentben. Az ottani főnöke kiváló referenciát adott neki, és egy Daniellel folytatott telefonbeszélgetés során megerősítette, hogy bármelyik rendelőnek nagy hasznára válna.

Úgy tűnt, ő az ideális jelölt a Daniel által kínált munkára. Már csak azt kellett kiderítenie, hogy képes-e harmonikusan együtt dolgozni vele.

– Az önéletrajza figyelemre méltó. A főnöke említette, hogy még partnerséget is ajánlottak önnek. Miért mondott le egy ilyen jó állásról?

– Személyes okaim voltak.

A szűkszavú, távolságtartó válasz bosszantotta. Ráadásul dr. Munroe úgy lenyűgözte, mint az utóbbi években egyetlen más nő sem. Egészen pontosan a felesége, Camille halála óta. Miért pont most, miért pont ő? Nem tudta.

Zavartan megköszörülte a torkát.

– Mi az, ami tetszik önnek a Larchesben? Az állás ideiglenes, amíg dr. Beth Andrews jövő szeptemberben vissza nem tér a szülési szabadságról.

– Ez már a hirdetésből is kiderült. Nem pazaroltam volna sem az önök, sem az én időmet a jelentkezéssel, ha nem felelne meg.

– Rendben. – Daniel feszesen elmosolyodott. – Hadd meséljek a munkánkról. Egy vidéki rendelőben, mint a Larches, mindig sok a tennivaló. A mi fogadóterületünk a Yorkshire Dales nagy részét lefedi. A fő rendelőkben itt Beesdale-ben és a hemsthwaite-i másikban összesen körülbelül négy és fél ezer beteget látunk el. Ha nyugodt állásban reménykedett, akkor ki kell ábrándítanom.

– A nehéz munka nem zavar – válaszolta Eleanor Munroe energikusan. – Örömmel dolgozom keményebben, mint az előző munkahelyemen, ha úgy döntök, hogy csatlakozom a Larcheshez.

Daniel csodálkozva bámult rá. Vajon az interjút pusztán formalitásnak tekinti, és meg van győződve arról, hogy megkapja az állást? Nyilvánvalóan tisztában volt az értékével, és elvárta, hogy ezt mások is felismerjék.

Ellie izzadni kezdett a zavarban. Aligha fogalmazhatta volna meg szerencsétlenebbül a választ! Semmiképpen sem feltételezte, hogy dr. Saunders felajánlja neki az állást. A kiváló referenciái mellett más szempontokat is figyelembe kellett vennie. Az egyik ilyen a gyümölcsöző együttműködés kilátása volt. Az olyan arrogáns megjegyzésekkel, mint amelyet az imént tett, biztosan nem nyer jó pontot. Legszívesebben visszavonta volna a szavait.

Egyenesen ült, és tartózkodott attól, hogy végigsimítson szokatlanul rövid haján, amelyet csak nemrég vágatott le. Még soha nem hordta ilyen röviden. Ez volt az első a sok változás közül az életében. Ezután összepakolta csinos ruháit, a színes felsőket és magas sarkú cipőket, és eladományozta őket egy ruhabanknak. Új ruhatára praktikus nadrágokból és blúzokból állt, egyszerűek és professzionálisak voltak. A jövőben kizárólag a saját céljaira és vágyaira koncentrált, nem kell semmilyen sallang.

– Aki nekünk dolgozik, annak mindig sok a dolga – mondta Daniel Saunders nyugodtan.

Ellie felnyögött magában. Akarja ezt a munkát, szüksége van rá! A Yorkshire-be való költözése volt az első lépés egy új élet felépítésében. A jövőre vonatkozó terveit csak nemrég dobta ki az

ablakon. Jó új életet akart építeni a romokból, a saját feltételei szerint. A gonosz árulást, amelynek áldozatául esett, a maga javára akarta fordítani. Ahelyett hogy túlságosan óvatos döntéseket hozna, a jövőben utazni fog, világot lát, és a karrierjének szenteli magát. Így lép túl azon a mélyütésen, amit kapott.

Teljesen a gondolataiba merülve nem értette a következő kérdést.

– Elnézést, hogy mondta?

Érezte, hogy elpirul. Általában figyelmes és koncentrált volt, de valami a férfiban felzaklatta.

– Azt kérdeztem, hogy okoz-e önnek bármilyen problémát a Yorkshire-be költözés.

A férfi megvonta a vállát, ami felhívta a lány figyelmét a széles vállára. A világoskék, feltűrt ujjú ing, amelyet sötét pamutnadrággal viselt, kiemelte a szeme mélykékjét és a halántékán lévő acélszürke csíkokat. Egyszerre tűnt előkelőnek és szexinek.

– Problémát?

– Kentől Yorkshire-ig hosszú az út. Talán van valaki, aki nem örülne a költözésének?

– Nem, nincs. Ha arra céloz, hogy a férj vagy az élettárs tiltakozhat-e, akkor a kérdést diszkriminatívnak tartom. Egyetlen potenciális munkáltatónak sincs joga, hogy ilyen alapon visszautasítson egy női munkavállalót.

– Természetesen igaza van. Talán megnyugtatja, ha hallja, hogy ezt a kérdést minden potenciális alkalmazottnak felteszem, legyen az férfi vagy nő.

Jaj, ne, most végleg elrontotta... Ellie rosszkedvűen hátrátolta a széket, és felállt, hogy befejezze az interjút. Ki akart jutni, mielőtt sírva fakad.

Általában nem sírt. Még akkor sem, amikor a vőlegényét rajtakapta egy kolléganőjével az ágyban. Ehelyett végighallgatta a férfi bocsánatkéréseit és mentegetőzéseit, és még akkor sem szólalt meg, amikor Michael megpróbálta őt hibáztatni az árulásáért.

– Bocsánat, ez nem volt rendben. Köszönöm szépen, hogy időt szakított rám, dr. Saunders. Remélem, talál olyan orvost, aki tökéletesen megfelel az állásra.

Megfordult, és abba az irányba ment, amerre az ajtót vélte. Nem látott semmit, mert könnyfátyol borult a szemére. Amikor a csípőjét nekiütötte egy irattartó szekrénynek, fájdalmasan felkiáltott.

– Na, üljön vissza...

Egy kéz megragadta a karját, és visszavezette a székhez. Az érintés megnyugtatónak tűnt. Leült. Úgysem volt más választása, még mindig elvakították a könnyek.

– Igyon. – Daniel Saunders megtöltött egy poharat hideg vízzel, leguggolt mellé, és az ajkához tartotta.

Ivott, és néhány csepp lecsorgott az állán. Mielőtt zsebkendőt húzhatott volna a nadrágzsebéből, a férfi máris letörölte az ujjbegyeivel.

– Jobban van?

Bólintott, képtelen volt megszólalni. Furcsa módon nem jött zavarba önuralmának elvesztése miatt. Nem érzett... semmit.

Dr. Saunders ismét felállt, letette a poharat az asztalra, és együttérzőn nézett rá. Legalábbis nem tűnt úgy, hogy elítélné.

– Sajnálom, ha felzaklattam, Eleanor. Nem ez volt a szándékom.

Ellie nem szerette a nevét, régimódinak találta. Furcsa módon viszont szépnek és vonzónak hangzott a férfi szájából.

Zavartan intette fegyelemre magát. Már így is eléggé hülyét csinált magából.

Ismét hátrátolta a széket, és felállt, mert minél gyorsabban ki akart jutni a rendelőből. Minden reményét ebbe az állásba vetette, de biztos talál majd egy másik megfelelő állást az ország más részén vagy külföldön. Meg kellett ígérnie a szüleinek, hogy Nagy-Britanniában marad, amíg túl nem teszi magát Michael árulásán. Ha azonban Ausztráliában vagy Új-Zélandon dolgozna, nem állna fenn a veszély, hogy valaha is újra összefut egykori vőlegényével.

– Jobb, ha most megmutatom a rendelőt. A vidéki orvosi rendelőknek nyújtott nagyvonalú támogatásoknak köszönhetően kiváló felszereléssel rendelkezünk. – Daniel Saunders az ajtóhoz ment, és kinyitotta. – Amikor csak készen áll, Eleanor – tette hozzá, amikor a lány nem állt fel

azonnal.

– Ó, én azt hittem... – Ellie nem tudta, mi ütött a férfibá. Miért akarja körbevezetni, ha úgysem kapja meg a munkát?

– Azt hitte, hogy visszautasítom? Épp ellenkezőleg. Szerintem maga a megfelelő ember.

– Az interjú katasztrófa volt! Rádásul sírva fakadtam. Az ön helyében, dr. Saunders, álmomban sem gondolnék arra, hogy felvegyem magam.

– Szólítson Danielnek. Kollégák egymás közt.

A tekintetük keresztezte egymást, és Ellie szíve megmelegedett. A jégpáncél, amely az elmúlt hónapok során körülötte kialakult, olvadni kezdett. Erősen kellett koncentrálnia, hogy meghallja Daniel következő szavait.

– Ami az állást illeti, szerintem ön az ideális jelölt. Nem lehet olyan orvosom, aki nem tud együttérezni a betegekkel, aki nem érti meg, hogy az élet által rájuk zúdított problémák az egészségüket is befolyásolják. Olyan ember, aki nem tud érzelmeket mutatni. Elfogadja az állást, Eleanor? Kérem!

– Lennél olyan kedves, és segítenél Eleanornak berendezkedni, Beth? Minden rendelőben másképp mennek a dolgok. Könnyebb lesz neki, ha mindent megmutatsz neki, ahelyett hogy hagynád, hogy a hibákból tanuljon.

Daniel elgondolkodva nézett a kolléganőjére. Vajon a nő felfogta, mennyire fontos számára, hogy megkönnyítse Eleanor beilleszkedését a Larchesba? Az interjú elején még magabiztosnak tűnt, de a vége felé már rendkívül sebezhetőnek. Talán ez ébresztette fel benne a védőösztönt.

– Szívesen. – Beth Andrews kedvesen elmosolyodott. – Nagy változás lesz ez neki. Mi sokkal közelebb dolgozunk a betegekhez, mint a városi rendelők, már csak azért is, mert a legközelebbi kórház egyórányi autóútra van.

Daniel megkönnyebbülten felsóhajtott. Beth úgy gondolja, hogy az új kolléga miatti aggodalma helyénvaló. És miért is ne? Ha Eleanor nem tud megbirkózni a feladataival, akkor neki még több túlórára kellene vállalnia, mint eddig. Miközben ott kell lennie a fia mellett, aki hamarosan befejezi az iskolát.

Felesége, Camille négy évvel ezelőtti halála kisiklatta Nathan életét. Kimaradt az iskolából, rossz társaságba keveredett. Apja nagy megkönnyebbülésére egy idő után összeszedte magát, de még mindig sok támogatásra volt szüksége.

Valószínűleg ez volt az oka, hogy Daniel mostanában olyan gyakran gondolt Eleanor Munroe-ra.

– Köszönöm, Beth. Nagyra értékelem a segítségedet.

– Szívesen.

Nyolc hónapos terhes kolléganője nehezen állt fel. Amikor Camille terhes volt Nathannel, sokkal korábban abbahagyta a munkát. Egyedülálló terhes nőként Beth ezt nem engedhette meg magának. A szülési szabadság nagy részét majd a szülés után veszi ki.

Daniel titokban elhatározta, hogy megkéri Marie-t a recepción, hogy osszon be hozzá minél több beteget Beth betegei közül. Nem akarta, hogy túlhajszolja magát az utolsó munkahéten. Amíg Eleanor be nem rendezkedik, neki kellett kitöltenie a hiányt.

Újalkalmazottjára gondolva a recepcióra ment. Eleanor minden szakmai képesítéssel rendelkezett, a dokumentumai nem hagytak kétséget efelől. Mégis azon tűnődött, vajon képes lesz-e maga mögött hagyni mindazt, ami miatt feladta a jó állását.

Biztos valami szörnyűségen ment keresztül. Talán elhagyta vagy bántalmazta a párja?

A gondolat dühösebbé tette, mint valaha is volt. Pedig eddig csak egyszer találkozott vele, kedvezőtlen körülmények között.

– Mi a baj? – Marie, a recepciós csodálkozva nézett rá. A negyvenes évei közepén járó nő, két felnőtt fiú édesanyja régebb óta dolgozott a Larchesban, mint Daniel, és nem hitt a formásokban.

– Úgy néz ki, mint aki citromba harapott.

– Minden rendben. – Daniel ferdén elmosolyodott. – Átírná hozzám Beth minél több betegét? Nem akarom, hogy megerőltesse magát az utolsó hetén.

– Megteszem. Mi a helyzet az új orvossal? Hogy hívják? Leírtam valahova...

– Eleanor Munroe. – Bizsergés futott át rajta, ahogy kimondta a nevet. Zavartan a recepciós pult mögötti falon lévő órára pillantott, és megpróbálta összeszedni magát. Marie nem veheti észre, hogy mit érez. – Bármelyik percben megérkezhet.

– Jó reggelt.

Daniel felismerte a hangot, megpördült, és tetőtől talpig végignézte Eleanort, a rövid, hátrafésült hajától kezdve a józan cipőjéig. Mi van benne, ami ennyire vonzza?

Özvegyemberként állandóan meghívásokat kapott egyedülálló nőktől ebédre, vacsorára vagy... Eddig még egyikük sem érdekelte. Egyikük sem gyújtotta meg benne a vágy szikráját sem, míg Eleanor egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy lángra lobbanjon. Nem tudta, miért van ez, de sem is tagadhatta.

Vonzódott hozzá, de az időzítés rendkívül kedvezőtlen volt. Ha a lány nemrég szakításon ment keresztül, ahogy gyanította, akkor egy új kapcsolat az utolsó, amire szüksége lenne. Főleg nem vele. Nincs ideje az együttlétekre, teljes mértékben Nathanre, a fia jövőjére kell koncentrálnia.

Nehezen küzdötte le a csalódottságot, amely szétáradt benne. Figyelmen kívül kell hagynia a lány iránti örült érzéseit, és teljesen Nathannek szentelnie magát.

Miközben Daniel csendben bámulta, minden másodperccel nőtt Ellie feszültsége. Már megbánta, hogy felajánlotta neki az állást?

Idegesen rágta az ajkát. Mit tegyen, ha a férfi felmondja a szerződést, miközben még próbaidőn van? Feladta a kenti lakást, és eladott mindent, ami Michaelre emlékeztette. Az egyik dolog, ami meggyőzte, hogy jelentkezzen a dalesi állásra, az a bútorozott lakás volt, amit felajánlottak neki. Az elmúlt hónapokban a megtakarításaiból élt. Ami megmaradt belőle, aligha lenne elég egy lakás bérlésére, ráadásul berendezésére...

A sírás határán vett egy mély lélegzetet, hogy összeszedje magát. Az interjú óta újra és újra könnyekben tört ki. Mintha Daniel kedvessége megnyitotta volna a benne lévő gátakat. Elhatározta, hogy soha többé nem omlik össze a férfi jelenlétében. Nem akarta, hogy azt higgye, a sajnálatára apellál.

– Eleanor, örülök, hogy megismerhetem. Marie vagyok, recepciós és minden. – A pult mögött álló nő előrehajolt, és kezet fogott vele.

– Örülök, hogy megismerhetem. – Ahogy Ellie megrázta a kezét, Danielre sandított. Jobb lenne, ha rögtön hangot adna az esetleges aggodalmainak, ahelyett hogy szótlanul bámulja...

– Elnézést, elkalandoztam... – Mintha kábulatából ébredt volna, a férfi is kezet nyújtott neki. – Üdvözlöm a Larchesban. Örülök, hogy itt van.

Nyilvánvalóan félreértelmezte a helyzetet, a férfi nem gondolt arra, hogy visszavonja az ajánlatot. Megfogta a kezét. Amikor a férfi ujjai az övéi köré fonódtak, borzongás futott végig rajta. Ugyanakkor az érintése jó érzés volt, éppen megfelelő és bátorító. Bár alig ismerte, biztonságban érezte magát mellette – és megbecsültnek.

– Örülök, hogy itt lehetek. – Zavartan visszahúzta a kezét. Daniel Saunders a munkaadója, emlékeztette magát szigorúan. Az útjaik aligha keresztezik egymást a munkán kívül.

– Mit akar először csinálni? Megnézni a lakását?

– Én öö... ahogy magának jó, dr. Saunders.

– Daniel. Ha nem bánja, majd később megyünk a lakásba. Most jövök Bethből. Ő majd elmagyarázza, hogyan működik itt minden, hogy minél gyorsabban eligazodjon.

– Erre nem lesz szükség. – Ellie nem akart zavarni. Minél hamarabb munkához lát, annál jobb. Valószínűleg a helyzet újdonsága miatt érzi magát ilyen bizonytalanak, nem pedig Daniel miatt. – Néhány éve már háziorvosként dolgozom, ismerem a bürokráciát és a dolgok gyakorlati oldalát.

– Szeretem ezt hinni. De minden rendelésben más az eljárás, különösen vidéken. Nagyra értékelném, ha megfogadná a javaslatomat.

– Igen, rendben. Csak nem akartam dr. Andrews idejét vesztegetni. Biztos vagyok benne, hogy nagyon elfoglalt – mentegetőzött Ellie. Danielnek nem szabad azt gondolnia, hogy beképzelt és

makacs.

– Tényleg az. – Daniel a könyöke alá csúsztotta a kezét, és elvezette a recepciótól.

Az újabb érintés valóságos láncreakciót indított el a lányban. A szívverése felgyorsult, a férfi kezéből bizsergető érzés terjedt át a karján át az egész testében. Amikor Daniel megállt, és komolyan ránézett, Ellie attól tartott, hogy észrevette.

– Köztünk szólva, igyekszem minél több munkát levenni Beth válláról. Nyolc hónapos terhes, jövő héten szülési szabadságra megy. Nem akarom, hogy túl sokat vállaljon. Amíg elmagyarázza magának a dolgokat, addig se kell szaladgálnia.

– Értem. – Furcsán csalódottan, óvatosan elhúzta a karját a férfitől. Persze, Daniel inkább törődik a régi kolléganőjével, mint vele.

Daniel bizalmas mosolyt küldött neki, bekopogtatott az ajtón, kinyitotta, és előreengedte. Ahogy a lány elsétált mellette, rákacsintott. Mintha két összeesküvő osztozna egy titkon, villant át Ellie agyán. Tetszett neki a kép. Mosolyogva lépett be a szobába, ahol egy csinos szőke nő ült az íróasztal mögött.

– Örülök, hogy megismerhetem, Eleanor. Érezze magát otthon. – Beth halkán felnevetett, és huncut pillantást vetett Danielre. – Ez a szoba hamarosan a magáé lesz. Ha bármi nem tetszik, csak szóljon Danielnek. Biztos vagyok benne, hogy szívesen rendbe teszi a dolgokat.

– Ne adj neki ötleteket. – Daniel derűsen vigyorgott. – Különben hosszú kívánságlistát ad, mielőtt észbe kapnék. Mint az az énekesnő, aki egy kosár macskát kért az öltözőjébe, hogy játszhasson velük a fellépés előtt.

– Jobb szeretem a kiskutyákat – mondta Ellie száraz humorral.

Mindenki nevetett, beleértve őt magát is. Utána elgondolkodott. Régen nevetett utoljára, és régen érezte magát ilyen jól. Az óta a szörnyű nap óta, amikor meglepte Michaelt az ágyban Staceyvel. Azóta a világa sötét és hideg volt. Danielnek köszönhette, hogy ez a sötétség most megtört, és ezért örökre hálás lesz neki.

A délelőtt gyorsan elrepült. Ellie meglepetésére a dolgok a Larchesban egészen másképp folytak, mint ahogy ő ismerte. A rendelők sokkal szélesebb körű szolgáltatásokat kínált a betegeknek.

– Ez a félreeső elhelyezkedésünk miatt van – magyarázta Beth egy csésze tea mellett. – Egy óra autóval a legközelebbi kórház, vagy sokkal több, forgalomtól függően. Ez sok betegünknek itt és Hemsthaite-ben túl messze van. Daniel keményen dolgozott azon, hogy a kezelési lehetőségek széles skáláját kínáljuk helyben. Egy fogorvos és egy szemészorvos hetente egyszer eljön jár... – Beth hirtelen grimaszolt. – Ezek az átkozott jóslófájások! Kora reggel felébresztettek.

– Mikorra várható a baba?

– Három hét múlva. Azt mondják, az első baba mindig késik. – Beth fészkelődött, hogy kényelmes pozíciót keressen, Ellie pedig elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Tényleg csak jóslófájások? Erősnek tűnnek.

– Biztos mindjárt elmúlnak. – Beth nehezen emelte fel magát a székből. Hirtelen vízsugár lövellt ki a lába között.

– Nem hiszem! – Ellie egy ugrással felpattant, odaszaladt Bethhez, átkarolta a derekát, a vizsgálóasztalhoz vezette, és segített neki leülni. – Ezek igazi fájások! Vegye le az alsóneműjét, és megnézzük. Ha elfolyt a magzatvize, akkor a baba már úton van.

– Az nem lehet, még három hét van!

– A dátumszámításakor gyakran csúsznak be hibák – próbálta megnyugtatni Ellie.

– Pontosan tudom, mikor estem teherbe: aznap este, mielőtt Callum elment. Azelőtt nem történhetett, mert egy éve nem beszéltünk egymással, nemhogy szexeltünk volna.

– Ó! – Ellie nem tudta, mit mondjon erre.

Beth felsóhajtott.

– Tavaly szakítottunk, miután három évig hiába próbáltunk gyereket vállalni. Egyszerűen nem jött össze. – Mély fájdalom visszhangzott a hangjában.

– Nehéz lehetett magának.

– De még mennyire! Próbálkoztunk termékenységi kezelésekkkel, de nem váltak be. Végül az állandó csalódások túl soknak bizonyultak. Callum nem tudta feldolgozni, és válni akart.

– Sajnálom. Biztos annál boldogabb volt, amikor mégiscsak sikerült.

– Egyszerre örültem és voltam sokkban. Ami Callumot illeti, csak tippelni tudok. – Keserűen felnevetett. – Levélben értesítettem a terhességről, de nem válaszolt. Ez mindent elmond, nem? Egyedül én vagyok felelős ezért a babáért, nincs más. – A következő fájás jelentkezett, a nő felnyögött.

Ellie azon tűnődött, hogyan reagált volna hasonló helyzetben. Pusztá hipotézis volt, mert Michael fanatikusan ragaszkodott a fogamzásgátláshoz. Akkoriban azt hitte, hogy a férfi be akarja tartani a sorrendet: előbb házasság, aztán gyerek. Most már nem volt ebben biztos. Valószínűleg nem akarta magát gyerekekkel terhelni.

Jelenleg azonban nem foglalkozhatott ilyen gondolatokkal. Amint a fájás véget ért, elkezdte megvizsgálni Betht.

– A méhnyak már hat centiméternyire nyitva van. Már nem tarthat sokáig, amíg a baba megérkezik.

– Túl korán van még! Nem tudnám elviselni, ha valami baj lenne. Olyan régóta vártam erre a gyerekekre!

– Minden rendben lesz – biztosította Ellie, remélve, hogy nem kísérti a sorsot.

Egy teljesen felszerelt szülőszobában nem kellett volna aggódnia, hogy biztonságban a világra hozza a babát, de az a tény, hogy a legközelebbi kórház egyórányi autóútra van, idegessé tette. Ennek ellenére bátorítóan mosolygott Bethre. Nem hagyhatja, hogy a leendő anyuka lássa rajta az aggodalmait.

– Milyen előkészületeket tett a szülésre? Biztos bejelentkezett a kórházba.

– Igen. – Beth összeszedte magát. – Először otthon akartam szülni, de Polly lebeszélte. Szerinte az első szülés biztonságosabb a kórházban, főleg hogy már idősebb vagyok.

– Polly?

– A helyi szülésznő, Polly Davies. Múlt pénteken voltam nála kontrollon.

– Mit mondott?

– Hogy minden jól néz ki: a vérnyomás, a baba szívverése... – Beth a homlokát ráncolta. – Most jut eszembe: azt mondta, mélyen fekszik.

– Már útra kelt.

– Valószínűleg. A kis gazfickó! – Beth nevetett, már kevésbé tűnt nyugtalannak.

Ellie megkönnyebbülten felsóhajtott. A szülés általában könnyebb, ha az anya nem túlságosan feszült. Megszorította Beth kezét, és azon gondolkodott, milyen lépéseket kell tennie a továbbiakban.

– Felhívom a kórházat, és bejelentem, aztán szólok Pollynak. Kis szerencsével ő is támogatni tud minket. Mindjárt visszajövök, jó?

Miközben Beth még mindig bólogatott, megindult a következő összehúzóadás. Ellie gyorsan a recepcióra ment, ahol Marie éppen egy beteggel beszélgetett. Amint ez távozott, halkan elmagyarázta neki a helyzetet.

– Még van pár hete! Tényleg nem vaklárma? – kérdezte Marie döbbenten.

– A baba úton van, és nem lehet megállítani. Szólna a kórháznak? Mondja meg nekik, hogy küldjenek mentőt. De nem fog időben megérkezni a szüléshez.

– Megteszem. – Marie a kagylóért nyúlt.

– És felhívna Pollyt is? Nagy segítség lenne, ha segítene egy szülésznő.

– Őt hívom előbb – ígérte Marie. – A faluban lakik, remélhetőleg hamar ideér.

– Csodálatos, köszönöm. Ja igen: Danielnek tudnia kell, mi folyik itt. Melyik szobában találom?

– Első ajtó jobbra... Polly, nem fogod elhinni, mi történt...

Ellie Daniel rendelőjébe sietett, bekopogott és bekukucskált.

– Elnézést a zavarásért. – Rámosolygott a fiatal nőre, aki egy nyafogó kisgyermeket tartott az ölében. – Válthatnánk pár szót?

– Természetesen. – Daniel is elnézést kért a páciensztől, és csatlakozott Ellie-hez a folyosón.

– Mi a gond? Azt hittem, Beth mindent elmagyaráz.

– Így volt, de aztán felmerült egy probléma.

– Probléma? – kérdezte Daniel bosszúsan.

– Jön a baba. – Amikor a férfi mondani próbált valamit, egy mozdulattal megállította. – Semmi kétség. Marie hívja a mentőket, és megkérdezi a szülésznőt, be tud-e jönni segíteni. Csak tájékoztatni akartam, elnézést a zavarásért.

Sarkon fordult, és visszasietett Bethhez. Legszívesebben behúzódott volna a legközelebbi csigaházba. Daniel megbántotta a nyers hangnemével. *Ő csak a főnököd*, próbálta nyugtatni magát. Amíg nem nyíltan goromba vele, addig úgy beszél, ahogy akar.

Legalábbis erről győzködte magát. Mélyen legbelül valami kifürkészhetetlen oknál fogva azt kívánta, bárcsak a férfi kedvesen bánna vele, és megmutatná, mennyire nagyra értékeli. Milyen szánalmas!

2. FEJEZET

Daniel bűnbánóan nézte, ahogy Eleanor elmegy. Nem kellett volna ilyen durván bánnia vele. Ha nem várt volna rá egy beteg, utánasiertetett volna, és bocsánatot kér. Ehelyett visszatért a rendelőjébe, és leült az íróasztalához.

– Elnézést, Mrs. Walsh. Akkor hogy is sérült meg a karja?

– Én... megbotlottam.... öö... Alice egyik játékában.

A fiatal nő gyengéden megsimogatta lánya haját. A keze remegett. Daniel fejében azonnal megszólalt a vészcsengő. Anya és gyermeke elegáns ruhát viselt, de a kislány haja fésületlen volt, míg Madeleine Walsh nyilvánvalóan időt szakított arra, hogy vastag réteg sminket kenjen magára.

Azzal az ürüggyel, hogy levesz egy aktát az asztalról, Daniel előrehajolt, és alaposan szemügyre vette a nő arcát. Sötét helyeket fedezett fel az arcán és a halántékán.

– Néha megtörténhet. – Bátorítóan elmosolyodott, és újra kiegyenesedett. Nem ez volt az első alkalom, hogy Mrs. Walsh esés miatt felkereste. Az elmúlt hat hónapban háromszor is volt rá példa. Vajon akkor azért nem vett észre zúzódásokat, mert nem figyelt eléggé? – Megsérült máshol is? Azt hiszem, látok egy zúzódást az arcán.

– Ó! Az esésnél történhetett. – Önkéntelenül az arcához tette a kezét, és döbbsen nézett a férjira. – Olyan ügyetlen vagyok! Mindig megbotlok vagy nekimegyek valaminek.

– Ha ezek tényleg balesetek... Biztosíthatom, hogy minden, amit elmond, köztünk marad.

– Baleset volt! – A nő elpirult. – Megbotlottam az egyik babájában... és leestem a lépcsőn. Biztos akkor sérült meg a karom, mikor az esést próbáltam tompítani.

– Hadd nézzem meg. – Daniel felállt, és megkerülte az íróasztalt. Ahogy leguggolt előtte, a gyerek visszahúzódott. – Semmi baj, kicsim. Csak meg akarom nézni, hogy tudok-e segíteni anyu karján.

– Mostanában félős. – Mrs. Walsh szorosabban fonta egészséges karját a lánya köré.

– Nem jár óvodába? – Négyéves korára Alice-nek már régen nem lenne szabad ilyen félénknek lennie idegenekkel. Ez újabb nyom a gyanúja irányába.

– Anyyira félénk, hogy nem akarom olyan helyre küldeni, ahol boldogtalan.

– Jövőre kezdi az iskolát, ugye? – Daniel óvatosan megvizsgálta a nő karját. A csukló megduzzadt, kipirosodott, és az érintés láthatóan fájdalmat okozott Mrs. Walshnak. – Nem tudom megmondani, hogy eltört vagy csak kificamodott. Tudja mozgatni az ujjait?

Madeleine apró, óvatos mozdulatot tett.

– Igen, de fáj.

– Meg kell röntgeneznünk a csuklót, hogy kizárjuk a törést. Van valaki, aki be tudná vinni a kórházba? Talán a férje?

– Nigel ma délelőtt a bíróságon van, nem zavarhatom. Biztos semmi sem tört el. Nem tudna csak kötést tenni rá? Nem zavartam volna, ha fél kézzel is meg tudnám csinálni.

– Ha a csuklója eltört, fennáll a veszélye, hogy ferdén nő össze. Szerezhetek valakit, aki elviszi a kórházba. Van egy önkéntesekből álló csapatunk, akik erre a célra rendelkezésre állnak.

– Nem tudom, mit szólna Nigel... – Zavartnak és nyugtalannak tűnt.

– Örülni fog, hogy rendesen bánnak magával. Felhívom Mrs. Goodisont, hátha ráér. Általános iskolai tanárnő volt, nagyon kedves, és van gyerekülés a kocsijában, mert van egy unokája. Így nyugodtan magával viheti Alice-t. Biztos vagyok benne, hogy szívesen vigyáz a kislányára, amíg megröntgenezik.

Daniel személyesen hívta fel Mrs. Goodisont, hogy Madeleine Walshnak ne legyen esélye meghátrálni a kórházi látogatás előtt. Mrs. Goodison ráért, és még azt is megígérte, hogy utána hazaviszi Mrs. Walsht.

Daniel visszakísérte betegét a váróterembe. Elhatározta, hogy kideríti, bántalmazta-e a férje, ahogy attól tartott. Nigel Walsht személyesen nem ismerte, a család csak egy éve költözött